

[Arne Bjerregaard.]

tere for, at der ikke bliver så forfærdelig mange selvejere tilbage i dansk landbrug. Når man påstår, at de ikke-landmænd, der køber landbrug, og som ikke ønsker at bo på landbrugsejendommene, driver dem bedre og bringer dem op på en højere standard end før, ja, så er det, som det allerede er sagt, sådan at bygningerne bliver smukke og nydelige, især stuehuset, for det er man jo vant til fra det miljø, man kom fra, men, som det også er sagt: ser man på det regnskabsmæssige, så kniber det lidt med at få det til at løbe rundt, og det var vel heller ikke hensigten. Og ser man på den almindelige dyrkning af jorden i vores undertiden lidt magre områder — vi dækker vel hele spektret oppe i de egne, men det må hr. Burgdorf også være bekendt med nede i sine egne — så gælder det, at mangfoldige af dem, der har købt disse ejendomme, bruger dem som fritidshuse, som rekreative områder, hvor man kan vandre i en behagelig nåleskov og se de skønne vilde blomster folde sig ud på de marker, som ellers skulle give en valutarisk indtjening til dette samfund. Det er åbenbart det, hr. Burgdorf og andre ønsker skal udvikle sig.

Det andet, der blev sagt om, at landbruget bliver drevet bedre, er et postulat. Måske sker det i enkelttilfælde, men jeg tror, jeg kan vise flere tilfælde, hvor det andet praktiseres, hvor det bliver et fritidshus, og hvor man ikke driver jorden efter landbrugsmæssige principper.

Hans Bjerregaard (FP):

Der bliver mellem år og dag sagt en hel del vrøvl rundt omkring her i landet, og jeg må da indrømme, at en stor del af de ordførere, der har været heroppe indtil nu, har ydet deres indsats i dag.

En hel del af det, som er kommet frem her, har jo sådan set ikke meget med bopælspligten at gøre. Hr. Svend Haugaard og hr. Arne Bjerregaard taler om, at man er nødt til at opretholde en bopælspligt, fordi det er den bedste måde, hvorpå man kan få et veldrevet og et effektivt landbrug. Men man behøver jo ikke at have en speciel lov, der lægger bopælspligt på landbrugsejendomme, for der findes igennem lejelov og andre love muligheder for at få beboelsen i vedkommende ejendom lejet ud, altså beboet; det, man har

opnået ved at lave en lov om beboelsespligt, er jo simpelt hen, at man har omgået en bestemmelse; det er lykkedes at stække en ret, som man forhen havde til, at folk måtte være ejere af op til 2 landbrugsejendomme. Det kan ikke lade sig gøre i øjeblikket, medmindre man accepterer, at manden — eller den ene ægtefælle, må vi jo sige i dette kvindeår — bebor den ene ejendom og den anden ægtefælle bebor den anden ejendom. Hvis man accepterer det, accepterer man samtidig, at loven omgås, for så kan den ene ægtefælle jo også bebo et parcelhus i byen, og den anden ægtefælle kan bebo den ejendom, som man nu har købt ude på landet; dér ligger de fleste af den slags jo.

Så kommer hr. Søren Jensen (Hasseris) ind på, at man fra venstres side er indstillet på at lempe kapitalvindingsskatten; der skal ikke være afgift, når landmænd handler sig imellem. Det var dog et besynderligt udtryk at bruge, for hvem er landmænd? Det er et specielt kriterium: hvis det er landmænd, der handler, er de fritaget for at betale skat, men hvem er landmand, og hvem er ikke landmand? Og hvad angår den påstand, at man flere gange har oplevet, at det er byfolk, der køber landbrugsejendomme op, så ligger det jo sådan, at i de gode tider kan landbruget få erhvervet til at blomstre, de kan få deres bygninger vedligeholdt, de kan få det til at køre, som det skal, men så snart vi har dårlige tider, er det ham, som man med et noget odiøst udtryk kalder bylandmanden, der kommer ind i billedet, og som køber en landejendom fremfor en villa, sætter sine penge i den, bruger det overskud, han har fra sin forretning, til at få et landbrug til at køre, som i forvejen er oppe i en pris, hvor det overhovedet ikke kan forrente sig.

Når hr. Søren Jensen (Hasseris) taler om sammenhængen mellem forrentning og pris i øjeblikket og om virkningen i den forbindelse af en kapitalvindingsskat, så må man jo sige, at forrentningen af og prisen på landbrugsejendomme har så afgjort intet at gøre med hinanden i øjeblikket, for priserne ligger jo deroppe, hvor det er ganske umuligt at få dem til at forrente sig, og man billiger i hvert fald ikke en landbrugsejendom ved at lægge kapitalvindingsafgift på den. For det, der sker, er jo bare, at så skal udbetalingen ved en handel være så meget større,